

θαυμασίως εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν.

Ἄμα ὡς διαχυθῶσιν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος αἱ πῦραι πρωϊναὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες, συγχρόνως ἀφυπνίζονται καὶ τὰ ἄνθη ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός, ἀνορθοῦσι τὰς πρὸς τὸ ἔδαφος κεκλιμένους κεφαλὰς τῶν, προβαίνουσιν ἐκ τῶν πρασίνων αὐτῶν καλύκων, ἐντὸς τῶν ὁποίων κατὰ τὴν νύκτα ἐκρύπτοντο καὶ ἐξαπλοῦσι τὰ μὲ ποικίλα καὶ λαμπρὰ χρώματα φύλλα τῶν εἰς τὸν ἥλιον. Τὸ φῶς εἶναι τὸ ἀφυπνίζον τὰ φυτά. Ἄλλ' ὅμως καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄνθρωπον συμβαίνει, ἄλλα μὲν ἐξυπνοῦσιν ἀργά, ἄλλα δ' ἐνωρίς. Τοῦτο δὲ γίνεται μετὰ τὸσαύτης ἀκριβοείας, ὥστε ὁ Λινναῖος ἐπειράθη νὰ καταστρώσῃ ὠρολόγιον ἀνθέων δεικνύον τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης πρωϊνῆς ἀνοίγει ὁ Τραγοπώγων τοῦ λειμῶνος τὰ κίτρινα αὐτοῦ ἄνθη, μεταξὺ τετάρτης καὶ πέμπτης ἐξυπνᾷ ἡ κυανὴ Κιχωρία καὶ ἡ ξανθὴ Ἡμεροκαλλίς, μεταξὺ τῆς πέμπτης καὶ ἑκτῆς ἡ κοινὴ Ἀράκη καὶ ἡ λευκὴ πεσιπλοκάς ἡ Κονδόβουλος, μεταξὺ τῆς ἑκτῆς καὶ ἐβδόμης τὸ Χηνοπόδιον καὶ ἡ Θριδαξ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προχωρεῖ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. Πλεῖστα ἄνθη δυσφημοῦνται, διότι ἐξυπνοῦσιν ἀργά· τὸ Μεσημβριάνθεμον, τὸ ὁποῖον μὲ τὰ σαρκώδη αὐτοῦ φύλλα σκεπάζει τὰς πέτρας τῆς νήσου Καπρέας, ἀνοίγει τὰ ἄνθη του κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ ἐν ἄλλο εἶδος σκωπτικῶς ὠνομάσθη μεσημβριανὸν Ἄλλα πάλιν κατὰ τὰς θερμὰς τῆς ἡμέρας ὥρας ἐγκλείουσι πάλιν τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους ἐντὸς τοῦ κάλυκος τὸν δὲ μίσχον κλίνουνσι πρὸς τὰ κάτω ὡς νὰ ἀπέλυνον τοῦ μεσημβρινοῦ ὕπνου. Τὸ Λίνον ἐν γένει ἀνοίγει τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθέων του μόνον πρὶ μεσημβρίας καὶ κρατεῖ αὐτοὺς κλειστοὺς μετὰ τὸ μεσημέριον. (1) Τὰ πλεῖστα τῶν ἀνθέων ἀναπαύονται τὴν νύκτα· ὑπάρχουσιν ὅμως μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα τὴν μὲν νύκτα γρηγοροῦσι τὴν δὲ ἡμέραν ὑπνώττουσι καὶ ἀρχίζουσι νὰ φαίνωνται μόνον ἐπερχομένου τοῦ σκότους. Μεταξὺ τούτων τινὰ διακρίνονται διὰ τῆς μελαγχολικῆς αὐτῶν χροῆς καὶ τῆς περιπαθοῦς

εὐωδίας, ὡς τὸ Ἴον τῆς νυκτός· μεταξὺ ὅμως αὐτῶν πάλιν εὐρίσκομεν ἕτερα τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων παρουσιάζονται, μολονότι οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχουσι νὰ κρύπτονται κατὰ τὴν ἡμέραν. Εἰς ταῦτα ἀνήκουσιν ἡ Νυμφαία ὁ Λωτὸς τοῦ Νεῖλου καὶ ἡ Βασίλισσα Βικτωρία τοῦ ποταμοῦ Ἀμαζόνος. Μεταξὺ αὐτῶν ποιητικωτάτη εἶνε ἡ Βασίλισσα τῆς Νυκτός, ἥτις ἀνοίγει ἀφ' ἐσπέρας τὰ ἀργυρολάμποντα καὶ λεπτοτάτης εὐωδίας ἄνθη, κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀκτινοβολεῖ λάμπουσα καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀπανθεῖ.

Ἄν καὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν ὑπνώττουσι τοῦτο εἶνε δύσκολον νὰ βεβαιωθῇ, Μόνον εἰς τὰς Ἀκακίας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, τὰς Γλεδιτοχίας καὶ εἰς τὰ συγγενῆ αὐτῶν φυτὰ παρατηρεῖται τοῦτο, ὅτε κατὰ τὴν ἐσπέραν τὰ ἐπὶ τῶν μακρῶν μίσχων ἀνὰ δύο τεταγμένα φύλλα τῶν συγκολληθῶνται καὶ κλίνουνσι πρὸς τὰ κάτω, ἀποτελοῦντα ἀνεστοαμμένον τόξον. Αἱ δὲ τῶν τροπικῶν Ἀκακίαι (Mimosae) κατὰ τὸ λυκόφως τῆς ἐσπέρας συσπειροῦσι τὰ πτελωτὰ φύλλα τῶν καὶ τὰ κρεμῶσι πρὸς τὰ κάτω καὶ φαίνονται οὔτω ὡς νὰ ἀπώλεσαν τὸ κοσμοῦν αὐτὰς φύλλωμα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκ τριφυλλίου λειμὼν φαίνεται ὅλως διάφορος τὴν ἡμέραν ἢ κατὰ τὴν νύκτα, ὅτε τὰ φύλλα ἀνορθούμενα κάπτονται πρὸς ἄλληλα καὶ κρύπτουσιν ὁμοῦ τὴν ἐρυθρὰν τοῦ φυτοῦ κορυφήν.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

Π. Σ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ

Εἰς τὸν πατέρα μου

Ἀχ! νὰ ἔμπορῶσα πάλιν νὰ ξανοίξω,
Πατέρα μου, τὸ μάτι τὸ γλυκό,
Τὸ ἀχεῖλὶ μου ἔς τὸ ἀχεῖλὶ σου νὰ σμίξω
Καὶ τὴ ζωὴ μου πάλιν νὰ αἰσθανθῶ.

Τὰ σῶθικά μου μέσα νὰ σου δείξω,
Τὰ βάσανα μου πάλιν νὰ σοῦ πῶ,
Θεοῦ ἔς τὴν ἀγκαλιά μου νὰ σε σφίξω,
Γυρτός νὰ στέκω καὶ νὰ σε θωρῶ.

Κι' ὅπως, ἐσύ, γλυκύτατε πατέρα,
Μοῦ ἐφώτισες τὴ σκέψιν καὶ τὸ νοῦ
Καὶ μ' ἀνοίξεις τὰ μάτια ἔς τὴν ἡμέρα,

Τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ σου τ' ὀφθανοῦ,
Ὅταν πλεῖα δὲ θὰ ζῶ ἔς αὐτὴ τὴ σφαῖρα,
Ἀνοίξῃς τὸ ἔς τὴ λάμψιν τ' οὐρανοῦ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

(1) Ὁ Σπρέγγελ πρὸ 80 ἐτῶν ἐδηλώσεν, ὅ δὲ Δάρβιν ἀπὸ τούτους νεωτέρους χρόνους ἐβεβαίωσεν, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν φυτῶν τότε μόνον κἀμνοῦσι καρποὺς καὶ σπέρματα, ὅταν ἡ ἄνθη αὐτῶν ἐπισκερθεῖσιν ἐντομα ὅσον κἀνθηροι, μυῖαι, γυγαί ἢ μέλισσαι. Τὰ ἄνθη διὰ τῶν λαμπρῶν χρωμάτων ἢ τῆς εὐωδίας ἐλκύουσι πρὸς ἑαυτὰ τοὺς εὐνοομένους ὕμνους. Τὰ ἐντομα λαμβάνοντα ἐκ τοῦ πυθμένου τῶν ἀνθέων μὲλιν ἢ κηρόν, φέρουσι συγχρόνως εἰς τὸν ὕπερον τὴν γονιμοποιόν γύριν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν περιπλάνησιν τῶν κομίζουσιν ἀπὸ γειτονικῶν ἄνθων. Τὰ πλεῖστα τῶν ἀνθέων ἐπι-κέπτονται ὠρισμένα εἶδη ζωῶν καὶ ἐπειδὴ ἡ πτῆσις τούτων γίνεται τακτικῶς, καθ' ὠρισμένην τῆς ἡμέρας ὥραν, συνάμειθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ τὰ ἄνθη κατ' ἐκείνην ὥραν ἀνοίγουσι, καθ' ἣν περιμένουσι τὴν ἐπίσκεψιν τῶν αὐτῶν εὐνοομένων ζῴων.